

βλαχοματσούκα ἡ, ἀμάρτ. βλαχοματσούκα Πελοπν. (Σουδεν.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Βλάχος* καὶ τοῦ οὐσ. *ματσούκα*.
Εἶδος ράβδου συνήθους παρὰ τοῖς Βλάχοις: Ἄσμ.
Τῆς δίνου κούντουρο σκυλλὶ καὶ μὲν βλαχοματσούκα.

βλαχοπανηγύρι τό, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Βλάχος* καὶ τοῦ οὐσ. *πανηγύρι*.
Ἐμπορικὴ πανηγυρὶς καθ' ἣν συγκεντρῶνται Βλάχοι
ἢ χωρικοί: Παροιμ. φρ. *Δὲν εἶναι κάθε μέρα τ' αἰ-Γιαννιῶ*
τὸ βλαχοπανηγύρι (δὲν παρουσιάζονται πάντοτε εὐνοϊκαὶ
περιστάσεις).

βλαχόπαππας ὁ, Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Βλάχος* καὶ τοῦ οὐσ. *παππας*.
Ἱερεὺς Βλάχων ἢ χωρικῶν.

βλαχοπίπερο τό, ἀμάρτ. βλαχοπούπερο Σκυρ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Βλάχος* καὶ τοῦ οὐσ. *πιπέρι*.
Τὸ κόκκινο πιπέρι καὶ τὸ παράγον αὐτὸ φυτὸν πιπερεῖα.

βλαχόπιττα ἡ, Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Βλάχος* καὶ τοῦ οὐσ. *πίττα*.
Εἶδος πίττας παρασκευαζομένης ὑπὸ Βλάχων καὶ χω-
ρικῶν.

βλαχοπούλλα ἡ, σύνηθ. βλαχοπούα Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Βλάχος* καὶ τῆς καταλ. -*πούλλα*,
δι' ἣν ἰδ. -*πουλλος*.

1) Κόρη Βλάχου σύνηθ.: *Ντύθηκε βλαχοπούλλα 'ς τοῖς*
Ἀπόκριες σύνηθ.: Ἄσμ.

Καὶ μήπως παίρνης Βλάχισσες καὶ μήπως βλαχοπούλλες;
μόν' παίρνεις τοῖς Μανιάτισσες τοῖς καπετανοπούλλες

Μάν. Συνών. *βλαχοκόριτσο*. 2) Εἶδος πτηνοῦ Μακεδ.
(Σισάν.)

βλαχόπουλλο τό, σύνηθ. βλαχόπουλλε Τσακων.

βλαχόπ'λλο Πελοπν. (Πύλ.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Βλάχος* καὶ τῆς καταλ. -*πουλλο*,
δι' ἣν ἰδ. -*πουλλος*.

1) Ἄρρεν τέκνον Βλάχου σύνηθ. 2) Τὸ μικρὸν τοῦ
ἰχθύος *Βλάχου* (ἰδ. σημ. 7) Πελοπν. (Μεσσ. Πυλ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Μεσσ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.
Ἀκαρναν.)

βλαχορράφτης ὁ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Βλάχος* καὶ τοῦ οὐσ. *ράφτης*.

1) Ὁ ράπτης ποιμενικῶν ἐνδυμασιῶν. 2) Ὁ ράπτης
Ἑλληνικῶν ἐνδυμασιῶν. Ἀντίθ. *φραγκορράφτης*.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

βλαχορροφός ὁ, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Βλάχος* καὶ τοῦ οὐσ. *ροφός*.

Εἶδος ἰχθύος.

Βλάχος ὁ, κοιν. *Βλάχ-χος* Μεγίστ. *Βλάχους* βόρ.
ιδιῶμ. *Βλάχους* πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. Ἰβλάχους Λυκ.
(Λιβύσσ.) *Βάχο* Τσακων. Θηλ. *Βλάχα* κοιν. *Βάχα*
Τσακων. *Βλάχισσα* Θράκ. (Ἡρακλίτ.) Κέρκ. κ.ά. — Λεξ.
Βλαστ. 285 *Βλάχ'σσα* Στερελλ. (Αἰτωλ.) *Βλάχαινα* Κέρκ.
Κεφαλλ. *Βλάχαινα* Μεγίστ.

Τὸ μεσν. ἐθνικὸν ὄν. *Βλάχος*. Περὶ τῆς λ. ἰδ. ΑΚε-
ραμοπ. Κουτσόβλ. 8 κέξ.

1) Ὁ βλαχόφωνος σκηνίτης τῆς ἡπειρωτικῆς Ἑλ-
λάδος, ὁ νομὰς ποιμὴν ὁ διαμένων τὸ θέρος εἰς τὰ
ὄρη, τὸν δὲ χειμῶνα εἰς τὰ χειμάδια καὶ μεταφορικῶς
ἄνθρωπος ἀμόρφωτος, ἀγροῖκος, ἄξεστος, χυδαῖος, ρυ-
παρὸς, ἄδικος, σκληρὸς κττ. κοιν.: *Τί Βλάχος εἶναι*

αὐτός, δὲν ξέρει πῶς πίνουν τὸν καφέ! Φέρθηκε σὰν *Βλάχος*
(ἀγροῖκος). || Φρ. *Ξέρ' ὁ Βλάχος τ' εἶν' τὸ χαβιάρι;* κοιν. Πα-
ροιμ. φρ. *Τὸν ρίχ'κι σὰν ἡ Βλάχους τ'ν ἀμφοῦρά* (ἔδειξε τάσιν
νὰ τὸ φάγῃ ὀλόκληρον) Θεσσ. || Παροιμ. *Ἐμεῖς οἱ Βλάχοι*
ὅπως λάχῃ (λέγεται συνήθως παιγνιωδῶς ὑπὸ τῶν παρε-
χόντων φιλοξενίαν οἶονεὶ ὡς αἰτήσεις συγγνώμης διὰ τυχόν
ἐλλείψεις) σύνηθ. *Βλάχους εἶν'*, *τυρὶ βαστάει* (ἐπὶ ἐπιπολαίᾳς
κρίσεως, διότι ὁ Βλάχος δὲν εἶναι ἀπαραίτητον νὰ μετα-
φέρῃ πάντοτε τυρόν. Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς πολλαχ.)
Στερελλ. (Αἰτωλ.) *Κλάψ' τοῦ Βλάχου τὴν ἄρ'ξ'* (εἰρων., διότι
ἀκριβῶς ἢ ἔλευσις τῆς ἀνοιξέως ἀπαλλάσσει τὸν Βλάχον
παντὸς φόβου καὶ κινδύνου) Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ὁ Βλάχος ἄρχως κι ἂν γενῇ, πάλε βλαχὰ μυρίζει

(τὴν σημ. ἰδ. *βλαχὰ* 1. Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς πολλαχ.)
Πελοπν. (Λάστ.) *Βλάχος πλένεται κ' ἡ ποδὲά του χαίρεται*
(περὶ ἀνθρώπου ἀκαταστάτου, ὡς ὁ Βλάχος, ὅστις νίπτων
τὰς χεῖρας ἀπομάσσει αὐτὰς εἰς τὴν ποδὲάν του. Ἡ παροιμ.
ἐν παραλλαγαῖς κ.ά.) Αἰγιν. *Κόφτ' ὁ Βλάχος τὸ τσαρούχι κι ὅ-*
που θέλ' ἄς βγῇ ἡ μύτι (ἐπὶ τῶν πρὸς συμφέρον ἐργαζομέ-
νων ἐλαφρῇ τῇ συνειδήσει) ἸΒενιζέλ. Παροιμ. 145,430. *Τὸ*
Βλάχο τὸν πηγαῖναν νὰ τὸν κάμουν βασιλεῖα καὶ ζήλεψε τὸ δάσος
νὰ τὸ κἀνῃ κάρβουνα (περὶ τοῦ μὴ λησμονοῦντος παλαιᾶς
ταπεινᾶς συνηθείας, ἔστω καὶ ἂν ἀναβιβάζεται ὑπὸ τῆς
τύχης) Αἰγιν. Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι Βλάχος, ἀργάει, μὰ δὲ λησμο-
νάει (δὲν εἶναι ἄδικος καὶ σκληρὸς, συνών. παροιμ. ὁ Θεὸς
δὲν εἶναι Ἀρβανίτης) Μακεδ. *Θέλοντας ὁ Βλάχος καὶ*
μὴ θέλοντας ὁ ζωγράφος, φόρεσε καὶ σύ, Χριστέ, κόκκινα
τσαρούχια (ἐπὶ τοῦ ἐπιμένοντος εἰς τὴν πραγματοποίησιν
ιδεῶν δι' ὧν γελοιοποιοῦνται καθιερωμένα. Εἰς τὴν πα-
ροιμ. ὑπόκειται παράδοσις, καθ' ἣν ὁ Βλάχος ἐπέβαλεν
εἰς τὸν ζωγράφον νὰ εἰκονίσῃ τὸν Χριστὸν φέροντα κόκκι-
να τσαρούχια) πολλαχ.

Ὅταν πιάνης Βλάχο φίλο, | κράτα καὶ κομμάτι ξύλο

(περὶ τῆς ἀνάγκης νὰ προφυλάσσεται τις ἀπὸ δόλιον
φίλον, συνών. παροιμ. *Ἀρβανίτη ἂν κάμῃς φίλος,*
βάστα καὶ κομμάτι ξύλο) Πελοπν. (Ἀργ.) || Γνωμ.
Ρωμαῖος ὥραιος, Βούλγαρος ἀπάνθρωπος, Βλάχος κἂν τίποτα.
Α.Ρουμ. (Φιλιππούπ.) *Βλάχος 'ς τὸ βουνό, σιγαλὴ θάλασσα*
(ἀπὸ τῆς 23 Ἀπριλίου, ὅτε οἱ Βλάχοι ἀνέρχονται εἰς τὰ
ὄρη, κοπάζουν αἱ τρικυμῖαι τῆς θαλάσσης) ἀγν. τόπ. *Οὐ-*
ρανό, λαγὸ καὶ Βλάχο μὴν πιστεύης (ἐνεκα τῆς ἀσταθείας
καὶ ἀπιστίας αὐτῶν) Πελοπν. (Λάστ.) *Τρεῖς Βλάχ', ἓνα πα-*
ζάρ' (διότι φωνασκοῦντες δημιουργοῦν θόρυβον μεγάλης
ὀμηγύρεως) Μακεδ. (Βέρ.) *Πέντε Βλάχοι, τρεῖς κουβέντες*
(δυσκόλως δύνασαι νὰ ἀποσπάσῃς ἀπ' αὐτῶν λέξιν) ἀγν.
τόπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Ἰδ. Ἄνναν Κομν. 1,395 (ἐκδ. Βόν-
νης) «καὶ ὅποσοι τὸν νομάδα βίον εἴλοντο Βλάχους τού-
τους ἢ κοινὴ καλεῖν οἶδε διάλεκτος». Ἡ λ. ὡς ἐπών. πολ-
λαχ. Τὸ θηλ. *Βλάχα* ὡς ὄν. κυνὸς Πελοπν. (Σουδεν.) Στερε-
λλ. (Αἰτωλ.) *Καὶ ὡς τοπων. 'ς τοῦ Βλάχου Χίος Κρήτ.*
(Βιάνν.), *τοῦ Βλάχου τὸ Κιβούρι* Πελοπν. (Μάν.), *τοῦ Βλά-*
χου οἱ Λάγκες Πελοπν. (Γορτυν.) Συνών. *Κουτσόβλα-*
χος. Πβ. *ἀνάβλαχος, καράβλαχος, κουραδό-*
βλαχος, μπαστουνοβλαχος, μπουρτζόβλαχος, πα-
λαιόβλαχος. 2) Ὁ βλαχόφωνος ἐν ἀντιθέσει πρὸς
τὸν ἑλληνόφωνον κάτοικον τῶν χωρίων Στερελλ. (Αἰ-
τωλ.): *Σ' ἰκεῖνον τοῦ χουριὸ Βλάχ' κατ'κοῦν;* — *Ὁχ', ἰκεῖ*
εἶνι χουριᾶτις. 3) Ὁ ὁμιλῶν βόρειον ιδίωμα τῆς Ἑλλη-
νικῆς Εὐβ. (Κουρ.) 4) Ὁ κάτοικος χωρίου, χωρικός,
ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν κάτοικον πόλεως Πελοπν. (Ἀρκαδ.
Λάστ.) Συνών. *χωρεῖτης*. 5) Ποιμὴν πολλαχ.: *Ἡρθε*
ὁ Βλάχος 'πὸ τὴ σιάνη τσαῖ μου 'φερε ἓνα ἀρνὶ Μέγαρ. *Ἐφ' ἡ*
οὐ Βλάχους τοῦ τ'ρὶ Θεσσ. Συνών. *βοσκός, τσοπάνος*.

